

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 121/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Mudrákom, Hurbanovo námestie 1, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 26 Sa 19/2017 zo 7. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 9. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi ako úspešnému účastníkovi konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného bol priznaný nárok na náhradu trov konania (§ 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku).
3. Krajský súd uznesením z 22. júla 2020 zaviazal žalovaného k povinnosti nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 831,49 eur. Nepriznal mu však trovy konania v celej ním uplatnenej výške.
4. Proti rozhodnutiu justičnej čakateľky podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej žiadal napadnuté uznesenie o výške trov konania zmeniť a priznať mu náhradu trov konania vo výške 1 337,03 eur. V rámci sťažnosti poukazoval na dôvody, pre ktoré mu patrí i náhrada trov za zaplatený súdny

poplatok za vyhotovenie rovnopisov, náhrada cestovných nákladov sťažovateľa a náhrada za jednotlivé úkony právnej služby.

5. Napadnutým uznesením sa krajský súd stotožnil s dôvodmi, pre ktoré justičná čakateľka nepriznala sťažovateľovi trovy konania v celej ním uplatnenej výške, a sťažnosť sťažovateľa zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že krajský súd rozhodol o výške trov konania nesprávne nezákonne a arbitrárne. V tejto súvislosti formuluje dve sťažnostné námietky. Prvá námietka sa týka nároku na náhradu trov za ním zaplatený súdny poplatok vo výške 10 eur za vyhotovenie rovnopisu podaní, ktorú mu krajský súd nepriznal údajne preto, že sťažovateľ porušil svoju povinnosť doručiť správnu žalobu (podanú elektronicky) aj písomne. Argumentuje, že daný súdny poplatok kryl náklady, ktoré vznikli s vyhotovením potrebného počtu rovnopisov a ktorému sa nedalo vyhnúť. Tento súdny poplatok by musel uhradiť aj vtedy, ak by bol doručil rovnopisy v listinnej podobe. Preto rozhodol krajský súd nesprávne, ak mu náhradu tohto súdneho poplatku oproti žalovanému nepriznal.

7. Druhá námietka smeruje k nezákonnosti rozhodnutia v časti, ktorou krajský súd nepriznal sťažovateľovi náhradu cestovných nákladov za cestu na pojednávanie z Bratislavy do Žiliny. Krajský súd dôvodil predovšetkým ich neúčelnosťou, pretože sťažovateľ má trvalé bydlisko v Žiline. Sťažovateľ so záverom krajského súdu nesúhlasí a oponuje, že ako advokát pracuje v Bratislave. Odtiaľ cestoval na pojednávanie do Žiliny a späť. Je presvedčený o tom, že má nárok na cestovné náklady, pretože v zmysle § 73 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy postačuje, ak nepracuje v mieste, kde sa pojednávanie uskutočnilo. Takáto cesta na pojednávanie sa teda považuje za účelnú.

8. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom vyslovil porušenie jeho práv napadnutým uznesením krajského súdu, toto rozhodnutie zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho práv, pretože krajský súd mu napadnutým uznesením nepriznal náhradu trov konania za súdny poplatok a cestovné náklady, hoci bol v konaní v celom rozsahu úspešný a vynaložil ich účelne. Právne závery krajského súdu sústredené do napadnutého uznesenia, ktorými odôvodnil ich nepriznanie, považuje za nezákonné a arbitrárne.

10. Sťažnostné námietky smerujú proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške trov konania. V nadväznosti na to považuje ústavný súd za žiaduce poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania

ako o integrálnej súčasti súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

11. K takému záveru však ústavný súd vo veci sťažovateľa nedospel.

12. Vo vzťahu k prvej sťažnostnej námietke je potrebné najskôr ozrejmiť, že súdny poplatok bol sťažovateľovi vyrubený podľa položky č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom do 31. decembra 2017 a v zmysle ktorého ide o poplatok za vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré vytvoria súdny spis, a rovnopisu podaní a ich príloh doručovaných stranám alebo účastníkom, ak bolo podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom, čo bol aj prípad sťažovateľa. Krajský súd náhradu tohto súdneho poplatku sťažovateľovi nepriznal, dôvodiac výslovným znením zákona, ako aj tým, že sa tejto poplatkovej povinnosti mohol vyhnúť doručením kópie žaloby a jej príloh i v listinnej podobe. Bolo by podľa jeho názoru nespravodlivé sankcionovať za to žalovaného.

13. Pokiaľ ide o druhú zo sťažnostných námietok, o prehodnotenie ktorej sťažovateľ ústavnou sťažnosťou usiluje, krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uznal, že sťažovateľ pracuje v Bratislave, avšak táto skutočnosť podľa neho neodôvodňuje sama osebe priznanie nároku na náhradu cestovných nákladov z Bratislavy do Žiliny, kde sa nachádza jeho bydlisko a má v ňom evidovaný trvalý pobyt. Tento myšlienkový pochod vysvetlil krajský súd tým, že pojednávanie sa začalo o 9.20 h, čo znamená, že sťažovateľ by musel cestu z Bratislavy uskutočniť v skorých ranných hodinách. V danom prípade teda považoval voľbu dopravy z miesta mimo jeho trvalého bydliska za neúčelnú, a preto si má náklady s tým spojené znášať sám. Ako však vyplýva z ďalšej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia, krajský súd priznal sťažovateľovi náhradu ušlého zárobku za čas strávený cestou a účasťou na pojednávaní v rámci miesta jeho trvalého pobytu, teda mesta Žilina.

14. Po oboznámení sa s relevantnými časťami napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že krajský súd svoje stanovisko k jednotlivým sťažnostným námietkam sťažovateľa primerane a zároveň logicky zdôvodnil. Ústavný súd v tomto prípade nespozoroval žiaden závažný procesný exces ani arbitrárnosť, keďže závery krajského súdu sú založené na zrozumiteľnej úvahe o (ne)účelnosti posudzovaných úkonov právnej služby, rešpektujúcej zmysel relevantných ustanovení právnych predpisov a skutkové okolnosti prípadu. Právne názory vyslovené krajským súdom v napadnutom uznesení majú aj podľa ústavného súdu racionálny základ a sú preto legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

15. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, ktorú uvádzal na podporu svojho názoru o tom, že i tieto sporné náklady vynaložil v súlade so zákonom a účelne, a preto mu za ne prináleží

náhrada, ústavný súd pripomína, že účelnosť, resp. nevyhnutnosť nákladov ako kritérium pre ich priznanie je vecou úvahy (diskrécie) všeobecného súdu. Nepriznanie náhrady trov konania s poukazom na ich neúčelnosť, teda nie úplne v takej výške ako ich sťažovateľ vyčíslil vo svojom návrhu, nezakladá nezákonnosť rozhodnutia, tobôž jeho neústavnosť, ak k takému záveru dospel konajúci súd po dôslednom vyhodnotení jednotlivých úkonov (resp. nákladov), ktoré následne nachádzajú svoje vyjadrenie v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd (ani v takomto prípade) nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom a jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných súdov svojím vlastným názorom, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľov. Ako už bolo uvedené, v okolnostiach tohto prípadu nemožno závery krajského súdu vyhodnotiť ako svojvoľné, a preto ústavný súd nevidí priestor na zásah vo forme zrušenia napadnutého uznesenia.

16. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec iný názor, nepostačuje na prijatie záveru o „neudržateľnosti“ či arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu